Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ЛИСТОПАДА 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 6, 1985 No. 213. VOL. XCII.

АОЛПУ РОБИТЬ ЗАХОДИ В СПРАВІ МОРЯКА

Нюарк, Н. Дж. — Члени організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) активно беруть участь в акціях оборони моряка Мирослава Медведя. Як відомо, М. Медвідь втік із совєтського корабля „Маршал Конєв" минулого тижня і просив політичного азилю. Через політичні мотиви Уряд ЗСА видав його совєтам.

Зорганізовано сітку людей, які телефонують до американських урядовців з проханням затримати корабель „Маршал Конєв" у пристані Ню Орлінсу, Ля. в гирлі ріки Міссісіпі поки не відбудеться інвестиґація видачі М. Медведя совєтам американськими урядовцями.

Члени АОЛПУ їздили до Вашінґтону і особисто інтервеніювали у справі М. Медведя. АОЛПУ також вислали телеграми до чільних урядовців і листи до всіх законодавців ЗСА (535) в цій справі.

Члени АОЛПУ поїхали до Ню Орлінсу, щоб допомогти в місцевих оборонних акціях. Консервативна організація Фундація консервативної молоді, з якою АОЛПУ була в постійному контакті, організують фльоту корабликів і човнів в'єтнамських „бовт піпл", які в цей спосіб задемонструють підтримку Мирославові і запротестують нелюдяне потягнення членів американського Уряду. Активісти з різних стейтів ЗСА прибули до Ню Орлінс, щоб допомогти місцевій українській громаді.

АОЛПУ звертається до всіх продовжувати домагатися від американських урядовців затримати совєтський корабель в Америці поки не відбудеться подрібне дослідження цього трагічного епізоду.

Філядельфійський комітет боронить М. Медведя

Філядельфія. (О. Татомир). — У зв'язку зі справою моряка Мирослава Медведя, що два рази доплив до американського побережжя старався одержати право азилю у ЗСА, але погранична патруля, ламаючи традиційний закон, насильно відставила його на совєтський корабель, філядельфійський Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні в середу, 30-го жовтня ц.р., заражував в Українському Освітньо-Культурному Центрі інтерв'ю з телевізійним коментатором русла ч. 10 Кристофором Лонгом.

Про положення українців в СССР та його настанову до цих, які шукають на Заході азилю, компетентно інформували: голова комітету Уляна Мазуркевич і член Орися Гевко, відомі активістки, що в обороні українських дисидентів переводили вже не одну акцію у Філядельфії і Вашінґтоні.

О. Гевко, користуючись великою стінною картою Совєтського Союзу з численними чорними цятками на його території, пояснила, що вони означають тамошні концтабори й тюрми. М. Медведя, після повернення до СССР, у найкрацому випадку очікує покарання на десятки років в одному з невільничих таборів.

При нагоді інтерв'ю комантатор К. Лонґ оглянув УОКЦентр з клясою учнів, яка вивчала українську мову та з пробою танцювального ансамблю „Волошки", не поминув і добірної бібліотеки. Про осередок він висловився зі справжнім подивом і великим признанням. На руслі ч. 10 крім інтерв'ю він показав теж учнів і танцювальний ансамбль „Волошки".

Чергового дня 31-го жовтня комітет влаштував від 2:15 год. по полудні демонстрацію з відповідними транспарантами й заявами перед Службою Іміґрації і натуралізації у Філядельфії, що її фільмували телевізійні русла чч. 6 і 10 й репортери щоденника „Дейлі Ньюз" і Незалежної пресової агенції записували на магнітофонних стрічках. У. Мазуркевич зложила заяву комітету, в якій він гостро осудив поведінку компетентних іміґраційних чинників з українцем М. Медведем, що даремно шукав азилю в свободолюбній Америці, а О. Гевко прочитала протестні листи конґресменів Ритера й Кофлина з вимогою слідства над грубим порушенням права азилю. Демонстрації приглядалися сотні студентів та гостей, які відвідували Дім незалежности та „Дзвін Свободи". Дехто з них приєднався до демонстрантів.

Телевізійні та радіові коментатори подавали компромітуюче виправдання пограничної сторожі, що вона не розуміла російської мови і тому відмовила азилю, а спікер радіостанції KYW, у Філядельфії підкреслив, що „совєтського моряка повернено до матушки Росії".

У неділю, 3-го листопада, заходами комітету і інформаційного бюра УОКЦентру, виступили на пресконференції адвокат Андрій Филипович і конґресмен Дон Риттер, про що наступного дня були обширні інформації в телевізії і радіо.

ТАСС КРИТИКУЄ НОВІ ПРОПОЗИЦІЇ Р. РЕҐЕНА

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС різко критикувало нові пропозиції президента Рональда Реґена про редукцію зброєнь, назвавши її „старими пропозиціями в новому упакованні".

У статті, написаній військовими експертами ТАСС, твердиться, що нові пропозиції ЗСА „ставлять перед собою стару мету Вашінґтону — добитися односторонньої переваги за столом переговорів".

Американські пропозиції, які Президент висунув у четвер, 31-го жовтня, і які були представлені у п'ятницю, 1-го листопада, на переговорах у Женеві, включають зменшення нуклеарних боєголовок до 4,500 в кожної сторони і обмеження 3,000 боєголовок на совєтських міжконтинентальних ракетах. При цьому ЗСА готові обмежити кількість своїх бомбардувальників, крилатих ракет і озброєних нуклеарними ракетами підводних човнів.

У п'ятницю стало також відомо, що Р. Реґен запропонував Совєтському Союзові відмовитися від розміщення нуклеарних ракет СС-24 і СС-25 і якщо СССР погодиться на цю пропозицію, то ЗСА відмовляться від виробництва ракет „Миджитмен". Совєтський Союз вже створив ракети СС-24 і СС-25 і приступив до їх розміщення. Ракети „Миджитмен" лише в 1988 році повинні пройти випробування і їх розміщення запляновано на 1992 рік.

Як твердять військові експерти ТАСС, Р. Реґен запропонував зменшити ті види зброєнь, в яких СССР добився переваги над ЗСА, але не запропонував зменшити, наприклад, кількість ракет середнього засягу дії, а кляса американських ракет цього типу вища від совєтських.

ТАСС також накинувся на Реґена за те, що він не бажає відмовитися від створення протиракетної оборони з елементами космічного базування.

На думку західніх дипломатів, акредитованих у Москві, статтю ТАСС не можна розглядати як офіційну відповідь Совєтського Союзу. „Це відповідь не кремлівської верхівки", — сказав один дипломат, додавши, що в пропаґандивній протиамериканській кампанії, яка триває в СССР, іншої неофіційної відповіді і не можна було очікувати.

БОРОТЬБА ЗА ЗВІЛЬНЕННЯ М. МЕДВЕДЯ ТРИВАЄ

Ню Орлінс, Ля. (В.К.). З новою силою розгорається боротьба за врятування українського моряка Мирослава Медведя, який перебуває на совєтському торговельному кораблі „Маршал Конєв".

У четвер, 31-го жовтня, до Ню Орлінс прибув представник американсько-української асоціації адвокатів, 30-річний адвокат з Арізони Орест Єйна. Метою його поїздки є зібрати і перевірити факти, що стосуються втечі з совєтського корабля „Маршал Конєв" М. Медведя, а також перевести інтерв'ю з особами, що мали будь-який контакт з ним.

За три дні, завдяки допомозі цих трьох осіб, О. Єйна зібрав не лише велику кількість матеріялів у цій справі, але й нав'язав зв'язки з багатьма кореспондентами американських газет та телевізії, уділяючи їм інтерв'ю.

Прибувши до Ню Орлінс, О. Єйна негайно перевів розмову з власником ювелірної крамниці Джов Вайменом з містечка Беллчейс, що розташоване 15 миль на південь від Ню Орлінс. Саме Дж. Ваймен був першою особою, з якою М. Медвідь нав'язав контакт. Ось що розповів 42-річний ювелір:

„У четвер, 24-го жовтня, я залишив крамницю дещо пізніше, ніж звичайно, десь між сьомою і восьмою годиною вечора. Зі мною був мій братанок Вейн Ваймен. Ми були вже на парковій площі, як раптом прибіг моряк, увесь мокрий. Перед нами стояв молодий чорноволосий хлопець, який мав 6 фітів висоти. Він був одягнений у короткі ясно-бронзові штани, такого ж кольору сорочку, мав чорні черевики. В руках тримав скляний слоїк, в якому були його документи. Він злякано оглядався на всі сторони, вимахував руками і з великим акцентом говорив по-англійськи: „Ню Орлінс, Ню Орлінс". Він постійно показував на себе і говорив: „Українець, українець".

Коли Вейн запитав моряка „Ти хочеш дістатися до Ню Орлінс?" і показав рукою в сторону міста, той повторно повторив: „Ню Орлінс, Ню Орлінс".

Дж. Ваймен і його братанок Вейн зрозуміли, що моряк є українцем, що він втік зі совєтського корабля і хоче дістатися на поліцію, щоб залишитися в ЗСА.

Вейн взяв моряка до авта, щоб відвезти на поліцію до Ню Орлінс. В авті моряк написав на клаптику паперу з одної сторони „ЮССР", а

(Закінчення на стор. 4)

Інж. М. Корчинський доповідатиме в Китаї

Піттсбург. — На запрошення Китайського металюргійного товариства інж. Михайло Корчинський бере участь у міжнародній конференції у Пекіні в днях 4-го до 8-го листопада ц.р. Темою конференції є низько-леґовані сталі підвищеної міцности. Інж. Корчинський виголосить вступну доповідь на тему: „Нові напрямки в науці і технології мікролеґованих сталей".

Між запрошеними прелеґентами є ряд чільних учених Европи, Америки і Азії. Цікаво, що три доповіді базуються на дослідчих працях, що їх проводять в Англії, Швеції та ЗСА при тісній співпраці інж. Корчинського.

У організації китайської конференції співпрацює Американське металюргійне товариство (АСМ). Інж. Корчинський буде офіційно репрезентувати це товариство та передасть голові китайського товариства пропам'ятну грамоту.

Після закінчення конференції інж. Корчинський відвідає ряд сталеварень та дослідних інститутів в Аншан, Шенянґ та Шанхаї. Там він матиме змогу обмінятись досвідом з китайськими металюрґами. Серед них є багато знайомих, бо це вже четверті відвідини інж. Корчинського в Китаї.

Для Китаю проблема мікролеґованих сталей незвичайно важлива. В країні, що нараховує понад більйон населення, річна продукція сталі виносить заледве 45 мільйонів тонн. Це дає біля 40 кілограмів сталі на одного мешканця, тобто майже у двадцять разів менше, ніж у високо індустріялізованих країнах. З уваги на високий кошт інвестицій, надії щоб бодай подвоїти у цьому сторіччі стальну продукцію — безвиглядні.

Проблему недостачі сталі можна злагіднити шляхом більш ефективного використовування наявної продукційної спроможности. Мікролеґовані сталі набагато міцніші від звичайних (вуглецевих) видів сталі. При тому вони дешевші, бо леґуючих елементів як ванадій, ніоб чи титан є менше чим одна десята відсотка, а високоякісні прикмети одержується без коштовної термічної обробки. Їх применення в конструкціях чи машинобудуванні може зменшити вагу, а тим самим споживання сталі на 15 до 25 відсотків. Заощадження у спожитті сталі має таке ж значення як і збільшення продукційної спроможности на цей самий відсоток.

Між хемічними елементами що їх використовують для мікролеґування, особливо визначну ролю відіграє ванадій. Китай, після Південної Африки, є одним з найбільших продуцентів ванадію в світі. Це дає додатковий поштовх для скорого засвоєння в Китаї мікролеґованих сталей.

Сьогодні влаштовують демонстрацію в обороні М. Медведя

Ню Йорк. — В середу, 6-го листопада ц.р., від години 11-ої ранку до 2-ої по полудні тут на Федерал пляза, біля міської ратуші, відбудеться демонстрація громадян в обороні Мирослава Медведя, моряка-втікача, якого правдоподібно силою віддали в руки КҐБ. Демонстрацію влаштовує організація Американців Оборони Людських Прав в Україні. Інформації можна отримати, телефонуючи на число (201) 373-9729.

Містерія з втечею В. Юрченка продовжується

Вашінґтон. — Віталій Юрченко, найвищий рангою старшина КҐБ, який будь-коли втік на Захід і викрив чимало таємниць, нагадує радше шпигунську драму, як дійсність, — кажуть політичні спостерігачі і кореспонденти.

У вересні цього року совєтський кагебіст, який попросив політичного азилю в З'єдинених Стейтах Америки і став сенсацією у політичному, а радше у розвідчому світі, бо з хвилиною його втечі на Схід втекло чимало західніх шпигунів, які роками працювали в користь совєтської розвідки, несподівано для всіх, в першу чергу для американців, „зник" із свого помешкання у Вірджінії, біля Вашінґтону і на другий день совєтська амбасада скликала пресову конференцію з участю журналістів з багатьох країн світу, на якій виступив В. Юрченко з контроверсійними заявами, що працівники американської федеральної служби безпеки Сі-Ай-Ей схопили його силою, напоїли наркотиками і тримали його у так званому „безпечному місці" у Вірджінії.

Зараз після заяви В. Юрченка, Державний департамент ЗСА і Сі-Ай-Ей категорично заперечили твердження совєтського кагебіста про насильне схоплення і назвали його заяву суцільною фальшивкою, яка не має жадних підстав. Сенатор Дейвид Дюренберґер, республіканець з Міннесоти, голова сенатської Комісії для справ розвідки, назвав заяву В. Юрченка „суцільною видумкою". Речник Державного департаменту заявив кореспондентам, що Уряд ЗСА не дозволить на виїзд Юрченка до СССР аж поки Адміністрація не отримає вичерпні інформації про його понов-

(Закінчення на стор. 4)

В Дітройті відправили Панахиду за В. Стуса

Дітройт. — У 40-ий день смерти в совєтському концтаборі визначного правозахисника поета Василя Стуса в неділю, 13-го жовтня ц.р., тут в катедрі УАПЦ (Соборноправної) св. ап. Андрія Первозванного, відбулася соборна Панахида за спокій його душі з участю трьох священиків: протопресвітера Олександра Биковця, митрата Тимофія Фіня і о. Сергія Онішка при співі церковного хору.

У вівтарі молився Єпископ Іоан з Англії. Слово про діяльність замученого поета виголосив перед Панахидою о. О. Биковець.

СЛОВО ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

(ВИГОЛОШЕНЕ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ ДО УКРАЇНСЬКИХ ВЛАДИК ПІД ЧАС АВДІЄНЦІЇ З НАГОДИ IУ СИНОДУ ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ, ЩО ВІДБУВСЯ У РИМІ ВІД 22-го ВЕРЕСНЯ ДО 5-гоЖОВТНЯ 1985 РОКУ. СИНОД СКЛИКАВ ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП ЛЬВОВА БЛАЖЕННІШИЙ ОТЕЦЬ МИРОСЛАВ ІВАН КАРДИНАЛ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II. ТЕКСТ ДРУКОВАНИЙ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ В „ЛЬ'ОССЕРВАТОРЕ РОМАНО" З 7-8-го ЖОВТНЯ 1985. ПЕРЕДРУК БЕЗ ЗМІН).

Владико Кардинале,
Достойні Брати!

1. З глибини мого серця вітаю Владику Кардинала Мирослава Івана Любачівського, Верховного Архиєпископа Львівського українців, та усіх ієрархів Української Католицької Церкви, зібраних тут у Римі, при гробі святого верховного апостола Петра, на наради четвертого Єпископського Синоду.

Згідно з приписами правильника Синоду, Ви прийшли сюди з мого благословення на спільні наради, що відносяться до важливих справ Української Католицької Церкви, яка ось уже близько чотириста років стоїть твердо в єдності з цією Апостольською Столицею.

З'єднання Вашої Церкви з Церквою вселенською, довкруги Петрового Наступника, є началом плідного розвою виявленого упродовж її історії.

В унійному змаганні ХУІ сторіччя Ваша Церква відограла велику ролю. Це повинно стати причиною Вашої гордости і рівночасно спонукою до ще більшого закріплення зв'язків зі столицею Петра. Також нині Церква гаряче бажає єдности християн. Другий Ватиканський Собор, який бажаємо оживити через наступний надзвичайний Синод в обнові його духа і навчання, відкрив у приверненні повної єдности між усіма християнами одне з головних завдань Церкви; і послідовно вказав напрямні до осягнення цієї мети.

Не забуваємо і то з правдивим болем, що Ваша Церква, яку Ви тут на Синоді представляєте, за приналежність до Католицької Церкви, в єдності з святим Петром, була і є покривджена і досвідчена.

Ці болючі досвіди завжди відчували мої Попередники на цім Апостольськім Престолі й я їх глибоко відчуваю в моїм серці. Тому я часто повторяв моє бажання, щоб ця католицька спільнота могла втішатись релігійною свободою, на яку вона має право, як інші релігійні віровизнання. Так-то і представники Святої Столиці домагались на різних зібраннях Конференції для безпеки і співробітництва в Европі, ще у Гельсінках, аби для неї було визнане цивільне право на існування.

Це також Ваш спільний біль, Брати в єпископстві, і мій біль, Вашого Брата, першого Папи з роду слов'ян. Звідси бо випливає те особливе піклування за спасіння кожної душі так у батьківщині святого Володимира, як і поза нею, у діяспорі. Апостольська Столиця дала висказ тій печаливості, встановляючи в обох Америках, Канаді, Австралії, Франції, Англії та Німеччині Єпархії й Екзархії, які Ви на оцім Синоді представляєте. Створюючи історію майбутнього Української Церкви, не можна полишати на боці того коріння, з якого вона виросла, та достойних ієрархів тієї Церкви.

Преподобні Брати!

„Конечним є повернутися до минулого, щоб у його світлі зрозуміти теперішню дійсність і передбачити майбутність. Бо справді, місія Церкви завжди з непохитною надією напрямлена і скерована у майбутнє" (Апост. Слов'ян. 31).

Прийде день, цього надіємось і за це молимось, жертвуючи наш спільний біль, Ваш і мій. Надійде день, в якому повна єдність усіх синів святого Володимира, зможе побачити світло.

2. І як не згадати важливої події, що вирішила Вашу історію, як 1595 року українські Владики видали славну заяву про конечність привернення єдности Київської митрополії зі Святою Столицею в Римі!

Тоді-то луцький єпископ, екзарх царгородського патріярха, Кирило Терлецький та володимирський єпископ Іпатій Потій як представники решти єпископів могли вибратися в Рим. Принесли зі собою документ з умовинами, під якими українська Церква ладна була на єдність.

3. Наш попередник Климент УІІІ Апостольською Постановою „Великий Господь і хвален вельми" проголосив для радости всього світу вістку про цю втішну подію.

З якою втіхою та з якою зичливістю прийняла Римська Церква український нарід, присталий до єдности стала, видно теж з Апостольського Послання „Благословен хай буде пастир" з 7-го лютого 1596 року.

У тім Посланні Римський Архиєрей, прославивши вдячним серцем діло, довершене з Божої милості, проголосив, що звичаї української Церкви та її законні обряди належать без зміни заховувати. Накінець по-братерськи взиває ієрархію якнайскоріше зійтися на Синод цілої провінції та прийняти і затвердити там злуку українців з католицькою Церквою.

4. Цій великій події завдячуємо нині існування і розвій Вашої Церкви та її спасенну діяльність не тільки на Україні, але й у багатьох краях світу. Власне Ви, Достойні Брати, зібрались і тим разом на те, щоб призадуматись над важливими справами загальноцерковного порядку.

5. Ваші цивільні старання і наради мають цим разом особливу ціль, а саме гідне відсвяткування близького вже Тисячоліття християнства на Русі-Україні. За всього тільки три роки настане великий ювілей хрищення Вашого народу.

Славний Ваш князь Володимир, що його слушно почитають як творця і подвижника навернення Русі до християнської віри, хоча взяв зі Сходу літургічні обряди і священні церемонії то у свідомості свого становища не тільки стояв до кінця в єдності цілої католицької Церкви, але і дбав пильно за приязні взаємини між Апостольським Престолом і своєю державою.

З найдавнішою традицією української Церкви поступив Ізидор, митрополит київський, коли 1439 року на Соборі у Фльоренції підписав декрет, що ним грецька Церкви об'єдналась з латинською.

6. Але і в новіших часах не бракло нагоди, щоб єпископи, священики й їхні стада не показали мужности духа і постійности у захованні католицької віри, в обороні Церкви та її святої свободи.

З-поміж них мило тут згадати аскетичну постать у Бозі спочилого перед сорок роками митрополита Андрея Шептицького. Коли розшаліла перша европейська війна, прогнано його з його престолу і виселено на далекий европейський Схід. Там і пробув він якийсь час під сторожею і нічого більше не бажав, як засвідчити найглибшу свою побожність до Апостольської Столиці й з усією готовістю, як цього було б треба, понести при Божій ласці навіть мучени-

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ЧАСТИНА СОВЄТСЬКИХ пропозицій про скорочення запасів нуклеарної стратегічної зброї може стати базою для дальших серйозних переговорів між З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом, — заявляють речники Білого Дому і Державного департаменту. Вашінґтон, очевидно, очікує на висліди розмов державного секретаря Джорджа Шулца в Москві з тамошнім міністром закордонних справ Едуардом Шеварднадзе і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґробачовим. ЗСА покищо відкидають цілість совєтських пропозицій, спертих на совєтську стратегію обману Заходу. Багато справ треба ще узгіднити, і вияснити, заки можуть початися справжні переговори про роззброєння, — кажуть вашінґтонські чинники.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує, що Ель Сальвадор втратив тільки в місяці жовтні 181 вояків забитими в боротьбі з марксистськими партизанами, яким допомагає зброєю й іншим військовим вирядом Куба, Совєтський Союз, Нікараґуа та інші комуністичні країни. В загальному у громадянській війні Сальвадор втратив вже 65,000 осіб на протязі шістьох років, — заявили речники збройних сил Ель Сальвадору.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД підкомітетом з закордонних справ при Палаті Репрезентантів Конґресу, вдова вбитого палестинськими терористами американця Мерилін Клінгоффер виголосила промову про необхідність співробітництва всіх країн світу в боротьбі проти міжнародного тероризму, який вона назвала „найбільшою небезпекою для цивілізованого світу".

БІЛИЙ ДІМ ПОВІДОМИВ, що після чергової перевірки здоров'я президента Роналда Реґена визнано нормальним Президент проходив бадання у військово-морському шпиталі у Бетезді, Мериленд, другий раз після перенесеної операції. Ще перед перевіркою, відповідаючи на запитання, як він себе почуває, Президент відповів: „Чудово!" Після перевірки на подібне запитання він відповів: „100 відсотків!"

РЕЧНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ амбасади в Римі Марк Діллен заявив, що представникові Державного департаменту було дозволено бути присутньому на переслуханню одного з чотирьох терористів, яких обвинувачують в захопленні корабля „Ахілле Лявро" і вбивстві американського громадянина. Дозвіл був виданий ґенуїською прокуратурою на прохання американського Департаменту справедливости. Допит тривав понад три години, але не привів ні до яких результатів.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН вирішив не брати назад свій законопроєкт про продаж зброї Йорданії, не зважаючи на свою недавню згоду з рішенням Сенату відкласти розгляд цього питання до 1-го березня 1986 року. Заступник державного секретаря у справах Близького Сходу Ричард Мирфі заявив, що Президент взяв до уваги і буде рахуватися з думкою Конґресу.

ДЕПАРТАМЕНТ ПРАЦІ повідомив, що рівень безробіття становив у жовтні 7,1 відсотка, тобто стільки ж, скільки у вересні. У жовтні в ЗСА було 8,3 мільйона безробітних, як і у вересні. В жовтні було створено 325 тисяч нових робочих місць і кількість затруднених досягла 107,8 мільйона, що є найбільшою кількістю працюючих за всю історію З'єднаних Стейтів Америки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Володимир Кубійович

Ще 28-го вересня цього року Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці перевело велику наукову конференцію з нагоди 85-ліття Володимира Кубійовича, почесного члена цієї наукової установи, який ще за свого життя увійшов до історії української культури і до історії української політичної думки. Ювілят мав прибути на цю конференцію і в громаді зазначено, що промовлятиме після всіх інших доповідей. На превеликий жаль, хворіючи вже від довшого часу, завжди кволого здоров'я, так несподівано упав, що опинився замість у Ню Йорку на присвяченій йому врочистій імпрезі, — в шпиталі, з якого вже не вийшов. Замість нього прибули його найближчі співробітники-приятелі: професор університету в Парижі Аркадій Жуковський, ентузіяст Енциклопедії Українознавства й організатор фондів на її видання д-р Атанас Фіґоль і професор Лойоля університету в Чікаґо д-р Василь Маркусь, який останній рік перебував у кузні української науки у Сарселі під Парижем, щоб допомогти закінчити 10-томову гаслову Енциклопедію Українознавства. Творець цього епохального твору, найсвітлішого доказу конструктивізму української вільної громади у діяспорі, вже не побачив останнього зшитка Енциклопедії. Він уже тільки зі „Свободи" довідався, як його вшановували у Ню Йорку і як пошана української громади до його творчого діла проявилася у такому подивугідному ділі, як зібрання 60,000 долярів на анґломовну гаслову Енциклопедію Українознавства на бенкеті в Ню Йорку. Тепер цей фонд, після зустрічі д-ра А. Фіґоля, з громадою у різних містах зріс до кругло 400,000.

З відходом Володимира Кубійовича не стало ще одної української історичної постаті. На згаданій вище науковій конференції генеральний секретар Наукової Ради НТШ, яка є надбудовою трьох крайових НТШ із власними зачартерованими статутами (в Америці, Европі і Австралії), проф. Василь Ленцик із Стемфордської Академії прирівняв Володимира Кубійовича до Михайла Грушевського — велетня науки з подивугідною роботящістю та подивугідним даром організувати наукову працю. Д-р Ярослав Падох, президент НТШ А, прихилився до цієї характеристики і розвинув її. Ці обидві постаті золотими літерами записалися в історії НТШ, в історії всієї української науки та в новітній історії України. Св. п. Володимир Кубійович був ворогом хоч би й найбільш патріотичної фрази задля фрази і фанатиком конкретного діла та праці для добра українського народу, особливо для української культури. Тому Володимир Кубійович був своєрідною унікальною появою. У згаданих своїх мемуарних творах він щиро і одверто признається, що йому довгий час легше було говорити і писати по-польськи, як по-українськи. У його книжці „Мені 85" є такі частини, „Як я став українцем" і „Як я став українським географом", — він не потребував соромитися, що тільки спроквола ставав українцем і не відразу був українським ученим, бо став одним із тих, які важко потерпіли і натерпілися тільки тому, що були українцями і боролися за українську правду.

Не штука тепер та ще й на американському поселенні легковажно говорити, як-то українські вчений у Польщі між двома світовими війнами спростовував фальші польської статистики, запряженої до воза політики національної асиміляції. Але тоді, у 1920-их і 30-их роках нашого сторіччя треба було мати величезне почуття справедливости і величезну відвагу, щоби маючи перед собою блискучу кар'єру у престижевому Ягайлонському університеті у Кракові — закинути брехню і фальшування правди панівним польським чинникам включно з польською професурою. І Володимир Кубійович ніколи ані словом не висловив жалю, що таке зробив.

З іменем Володимира Кубійовича нерозривно зв'язана історія цієї новітньої української військової формації, якою була Дивізія Галичина. З-посеред 1,000 вояків Дивізії більш як половина лягла під Бродами на кривавому побоєвищі. Але вона скріпила традицію української збройної боротьби за волю України і Володимир Кубійович був не тільки географом, але й патріотом, який знав вартість рідної зброї і вартість визвольницької традиції. Володимира Кубійовича двічі арештували були, як „колябоpанта". Але він тільки боронив земляків під час жорстокої німецької окупації, пальцем не рушив на шкоду переслідуваного німцями польського народу і по-варварськи винищуваних жидів і гідно вмів поводитися перед німецьким окупантом.

Зійшла з цього світу історична постать. Але залишиться у пантеоні світочів української науки. Залишиться, як живий символ ідеї поширювання в рідному і чужинецькому світі інформацію про Україну, її нарід, її історію і культуру. Не гарними фразами, а науковими даними, даними, як це вимагає Українська Правда. Поклін тіням великої людини, яка заслужила собі на вічну пам'ять в українському народі.

Д-р Мирон Куропась

ЗУСТРІЧ ЗІ СПРАВЕДЛИВІСТЮ

II.

Відповідь Тротта викликала гарячу дискусію, в часі якої звернено увагу на те, що ОСІ поносить посередню відповідальність за акти терору через те, що колишні і теперішні члени ОСІ підбурюючо представляють справу перед різними жидівськими групами. На протязі дискусії Тротт і Шер здавалося хотіли відділити свою діяльність від колишнього директора ОСІ Аллена Раєна і колишнього прокуратора ОСІ Джана Лофтуса. Вони оба написали книжки, в яких напали на честь і гідність українців, білорусинів і балтицьких народів і тим причинилися без сумніву до напруження відносин поміж тими групами і американськими жидами. Усі три представники Департаменту справедливости дуже гостро протестували проти закиду їхньої співвини у наклепницькій кампанії. „Ми не можемо контролювати преси" — постійно переконували нас.

Оспорюючи існування договору поміж Руденком і Раєном, на підставі якого КҐБ стало повновартним партнером ОСІ в розшуках над мнимими нацистами (з яких майже усі, як досі, є зі Східньої Европи та сильно антикомуністичні) Тротт відповів: „Ми не маємо писаної умови з Москвою. Це є лише домовлення відносно співпраці". Під натиском подати більше пояснень щодо того „договору" і Тротт і Шер відмовилися щонебудь сказати.

Коли присутні просили їх дати імена цих істориків, які затруднені в ОСІ для виправлення історичних підстав у поодиноких випадках інвестиґацій ОСІ, Шер також відмовився від того. Він теж відмовився виявити звідкіля ОСІ дістала прізвища мнимих нацистів. „Архіви ЗСА є повні прізвищ іміґрантів" — сказав Шер зі злобою. Коли хтось із присутніх запитався його чи прізвища тих, яких посуджують про коляборацію просто вискочили самі із актів, — Шер підсміхнувся.

— Дивіться, — заявив Шер у тому моменті. „Ми мусимо діяти правильно. Ми мали зустріч із суддею Дешеном. Канада глядить на нас, як на приклад доброї роботи".

Шер боронив ОСІ, що використовує докази, які доставляють совєтські чинники, переконуючи що „Уряд часто мусить використовувати інформації, які дають нечисті люди".

На запит, чому адвокати-оборонці можуть розглядати документи, тільки у приміщеннях совєтської амбасади, — Шер відповів, що це саме відноситься і до прокураторів. Вони також можуть розглядати совєтські документи лише в їхній амбасаді. Коли голосно дивувалися, як це можливе ствердити правдивість документів, в таких обставинах, Шер знову лише підсміхнувся.

І в цей спосіб проходила наша розмова понад годину. Із трьох представників американських чинників, лише один Тротт не був всилі встоятися натискові наших питань. „Не забирайте мені часу тим сміттям", — в одному моменті він викрикнув. В іншому моменті він злісно відповів: „Вже досить того!"

Шер показався ароґантним, непоінформованим і всеціло байдужим до почувань українців і балтицьких народів. Його поведінка була така, як російського бояриня який засів, щоб судити непокірного кріпака. Я маю враження, що Шер є таким, як його ментор Аллен Раєн, людиною, що має дуже мало співчуття до національних трагедій, що їх пережили українці та балтицькі народи.

Його заввага, що КҐБ є „несмачне" перед представниками тих двох груп, це так як би сказати делеґації жидів, що ґестапо було лиш грубіянське. Коли я пізніше згадав цей коментар Шера адвокатові, обізнаному із способом думання Шера відносно українців, він зовсім не був здивований. „Я чув раз як Шер схарактеризував голод в Україні, як совєтське економічне недотягнення" — сказав мені цей адвокат.

Для мене зустріч з представниками Департаменту справедливости була справді дуже затривожуюча, тому що я не прийшов на неї з ворожими намірами. Мені було відомо, що українські адвокати Юліян Куляс і Богдан Футей зустрічалися з Ніл Шером і представниками Департаменту справедливости раніше від мене (зустріч таку ініціювали члени комітету Жидівсько-американського) і ні один із них не був затурбований діяльністю ОСІ. Мені був відомий погляд мого доброго приятеля Дейвида Рота з комітету Жидівсько-американського, який переконливо доказував що коли відповідно підійти до членів ОСІ, вони можуть зрозуміти обурення серед американських українців за те, що оскаржується цілу українську спільноту за кримінальні вчинки декількох нацистських коляборантів. Я також знаю, що ані Коаліція за конституційну справедливість і безпеку ані Американці в обороні Прав Людини в Україні ніколи не старалися про розв'язання ОСІ. Моя особиста ціль в зустрічі з представниками Департаменту Справедливости була висловити затурбування українців так, щоб ОСІ могло поправити свої відносини з моєю спільнотою. Я мав застереження щодо ОСІ, але я не був приготований до такої ворожости, яка нас зустрінула. Ані на хвилину під час нашої зустрічі я не відчув навіть мінімального зусилля зі сторони Тротта чи Шера зрозуміти наш біль. Навпаки, атмосфера віндпочатку була неприхильна. Нас трактували не як, провідників етнічних груп а як підбурювачів, з якими, з причини, яка досі невідома погодилися на авдієнцію. При кінці нашої дискусії Тротт сказав: „Ми ніколи не сподівалися, що ми зможемо змінити ваші погляди, як також, що ви зміните наші".

Не зважаючи на це, був час, що я вірив, що ОСІ має оздоровлюючу вартість в американській спільноті. Тепер я в це не вірю. Не тому, що я не вважав, що нацистських воєнних злочинців не треба притягнути до відповідальности. Усі кримінальні злочинці повинні стануть перед судом, але навіть найгірший злочинець має право перейти слідство, а відтак засуд на підставі нашої правної системи.

Але ті що провадили і далі продовжують працю ОСІ понизили нашу систему справедливости в ЗСА. Вони знівечили свої повновласті, тому, що вони переконані, що ціль оправдує засоби. Вони знищили невинних людей і їхні родини. Вони осквернили цілі спільноти. Вони використали міжетнічний фанатизм і розпалили етнічну ненависть. А самі з'єдналися з дияволом, яким є совєтська поліція, організація, що вбила чотири рази стільки росіян, поляків, українців, литовців, латвійців, естонців, білорусинів, циган і жидів, як Гітлер винищив у сімох роках свого панування.

І саме цей зв'язок мене найбільше турбує. Коли я безпосередньо обсервував, як жалюгідно поінформовані є колишні і теперішні

(Закінчення на стор. 4)

У свято покрови — свято УПА

А дежбо-то ваші, панове молодці та й тії рушниці?
Наші рушниці в царя у світлиці, ми самі в темниці.
Наші пістолі у царя на столі, ми ж самі в неволі.
А дежбо-то ваші панове молодці, тай тії баскі коні?
Наші баскі коні в царя на припоні, ми-ж самі в полоні.
А деж бо — Ви самі?

(З козацької думи)

Тисячі не відповідять, бо вони полягли! Вони впали на полі слави разом зі своїм Командиром Генералом Тарасом Чупринкою. Вони згоріли в бункрах лісистої Лемківщини, Закерзоння та цілого краю. І вже ніколи не стануть вони на збірці партизанських відділів на Карпатських полонинах. А знову тисячі розкинені далеко по своїй і чужій землі в усіх частинах світу. А ті, що лишилися догоряють по сибірських концтаборах і тюрмах. А ті нечисленні, що як живі свідки тяжкої боротьби дісталися у вільний світ молодими, сьогодні похилились, посивіли доживають мріями про минуле.

Вони в рядах УПА зуміли знайти нитку тяглости української державної незалежности, яку пряли творці Універсалів в роках 1918 і 1919· їхні довголітні бої коли кінчалася Друга світова війна і вже по її закінченні з большевицькою навалою доказали, що традиція збройної боротьби по полтавській трагедії в 1709 році піднята в роках 1917-20 не загинула.

У трудний для нашого народу час, серед двофронтової війни, без нічиєї допомоги зі зовні озброєні тільки зброєю здобутою від ворожих військ, вони гідно боронили право українського народу бути господарем на власній землі. В тяжких обставинах партизанського життя лунала в карпатських лісах пісня „Зродились ми великої години з пожеж війни, із полум'я вогнів... І ось ідемо в бою життєвому міцні й тверді, низламні мов ґраніт". Це не були тільки гарні слова, святочні фрази, чи патріотичні декляpації.

Це був справжній твердий партизанський закон, якому повинувалися і якому були вірні до загину тисячі молодих людей, які стануnи в ряди УПА. Ми повинні вчутися в атмосферу тих проклятих літ воєнної заверюхи, коли багато з нас покидало рідний край, а коли знайшлися люди відваги і завзяття, які не мали сумнівів ні вагань і залишилися з тими, які не могли покинути Батьківщини. У травні 1945 року закінчилася війна в Европі, Німеччина капітулювала. Большевики мали вільну руку. Тому зачали свою велику акцію проти УПА. Три держави — СССР, Польща і Чехо-Словаччина рішили спільно військовою акцією зліквідувати УПА. У Варшаві 7-го травня 1947 року заключено спільний договір. Про це офіційно повідомив міністер закордонних справ Польщі Модзєлевський. Згідно з цим договором совєтські і чехо-словацькі війська мали замкнути совєтсько-польський і польсько-чехословацькі кордони, а польські війська перевести на Закерзонні і Лемківщині ліквідацію УПА — рівночасно знищити запілля, виселивши примусово українське населення з оцих окраїнних земель. Вкоротці Лемківщина і Посянщина перемінилися в пустиню. Українське населення вивезли на захід до Польщі на т.зв. „Земє одзискане", німецькі землі прилучено до Польщі, а мільйони німців викинено до Західньої Німеччини.

У зв'язку з цією військовою акцією УПА опинилася в дуже важкому положенню. Ворог був у переважаючій силі і не можна було приймати фронтових боїв. Треба було застосовувати нову тактику. Відділи УПА виривалися з оточення і виходили в широкі рейди поза фронтові лінії. Рейдами називали в УПА швидкі марші відділів УПА по територіях неохоплених повстанцями.

Такими рейдами були походи на Східні українські землі, як і за кордони України: на Білорусь, Польщу на Словаччину і Румунію. Рішенням Головної Команди УПА прийшло в 1947 і 1948 роках до великих рейдів через Чехо-Словаччину до Баварії — Німеччини і Австрії. Не зважаючи на оточення польських і чехо-словацьких військ, відділи УПА з боями перейшли біля 1,500 кілометрів і дійшли до місць свого призначення.

Влiті 1947 року німецька преса Західньої Німеччини широко розписувалася про бої упівських відділів в Чехо-Словаччині. Всі ми, що жили в дiпівських таборах в Баварії, з дня на день очікували їх приходу. І врешті дочекалися — 11-го вересня 1947 року група під командою Громенка пробилася зі зброєю в руках до Пассав у Баварії. З респектом та зі здивуванням оточили їх відділи американського війська, оглядаючи зброю та однострої повстанців — врешті інтернували.

Група 36 бійців УПА виконала своє завдання — бути живими свідками існування Української Повстанської Армії, бо були і такі, що в це не вірили. Яка радість була в таборі Гангтофер-зідлінґ в Реґенсбурзі, коли по короткому часі упівці опинилися в таборі, який мав до 5,000 мешканців — українців.

Вони викликали подив і зрозуміння, що за Залізною заслоною справді існує військова сила, яка веде боротьбу на життя і смерть проти великих окупантських військ большевицької Москви. За короткий час, пізніше, перейшли кордон чесько-німецькі і австрійські дальші рейдуючі відділи УПА. Будучи на поготівлі, на доручення Головної Команди УПА з Краю, вони включилися в громадське життя по українських табо-

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Лоза

ЩЕ ОДНЕ СВІДОЦТВО ПРО НІМЕЦЬКІ МЛИНИ СМЕРТИ

I.

Здається мені, що поставлені в заголовку цієї рецензії слова є найвідповіднішим окресленням для книжки Михайла Ількова, що має назву „Німецькі концентраційні лагери". Цю книжку видала в 1983 році Ліга Українських Політв'язнів. Друковано її в Торонто, але за місце видання подано Ню Йорк. У Конґресовій Бібліотеці одержала вона число: 83 - 90438. Об'ємом книжка не надто велика: 104 сторінки малої вісімки. Видана дбайливо, в твердій полотняній оправі.

На заголовних сторінках (англійській і українській) поміщено рисунок трикутника з буквою U-Y всередині. Заходить питання, чи не було б доцільним в українськім заголовку залишити латинську букву „U", а не міняти її на українську „У"?

Книжка має характер спогадів. На її зміст складаються: „Передмова" автора (у двох мовах), самі спогади у трьох частинах, коротка біографія автора, висновки. Після цього подано короткий, загальний зміст книжки англійською мовою. Самі споґади — як було вже згадано про це, — автор розбив на три розділи. В першому розділі розказав про своє еміґрування до Німеччини після першого приходу большевиків у Західню Україну і про життя (ще на волі) в таборі для робітників ч. 23 у Ватенштедті біля Бравншвайґу. Автор Михайло Ільків працював тоді у „Герман Ґерінґ Верке". Дня 7-го березня 1941 року Михайла Ількова арештовано і запроторено до „Зондер Ляґер 21 у Галєндорфі" (теж недалеко Бравншвайґу). Там пробув він до пізнього літа 1942 року, а тоді перетранспортували його до концентраційного табору (лаґеру) Оранієнбурґ, Саксенгавзен. Про перебування в 21-му таборі говориться в другому розділі, а в Оранієнбурґ Саксенгавзен — в третьому. З цього млина смерти Михайло Ільків вийшов на волю прямо чудом. День звільнення називає він щасливим великим днем.

В першому розділі Михайло Ільків торкнувся справи розламу в ОУН, при чому висловив такий свій погляд: „Ця фатальна незгода почалася в час, коли нам, українцям, було потрібно найбільшої концентрації думки й енергії для полагодження наших національних справ". (Стор. 22)

До розламу автор зайняв невтральне становище. В цій справі він пише: „Мимо такої складної ситуації, за жадну ціну я не хотів опреділитися по жадній стороні, хоч мої симпатії були вповні по стороні Бандерівців: та група ставила ясно справу Самостійности України. Я був переконаний, що поділ в ПУН-і не моя справа, і що вона там буде полагоджена. Майбутність не виправдала моїх сподівань. Поділ в ПУН-і ставав щораз то більше відомою справою, і вся ситуація вимагала більше рішучого становища до багатьох тодішніх проблем". (Стор. 24-25).

Дещо дальше автор додає: „Спочатку здавалось, що непорозуміння в ПУН буде зльокалізоване, але з перспективи часу бачимо, що цей погляд не виправдався. Бог вправді створив нас людьми, дав нам розум, але залишив впертість і відібрав лаґідну вдачу. Поділ ПУН поширився на громадські установи та на щоденне життя нашої організованої громади на еміґрації і в Україні". (Стор. 27).

Продовження буде.

К. Крупський

У 41-ШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВЕЛИКОГО МИТРОПОЛИТА

II.

Як вже згадано, страшні події хуртовини Другої світової війни на деякий час неначе притемнили відхід від нас цього великого князя нашої Церкви. В огні кривавих подій не було ані часу, ні місця на останню пошану тому, хто так багато заслужив на це, але ми певні того, що ввесь наш нарід в смутку і глибокій пошані був би прощав нашого Великого Митрополита, коли б то був мирний час і коли б наш нарід був господарем своєї землі.

Москва тільки й вичікувала на кінець життя Митрополита Шептицького, хоч існують підозріння, що большевики отруїли його. Так чи сяк, зараз — по смерті Митрополита Шептицького Москва приступила до плянової ліквідації Української Католицької Церкви: виарештувавши усіх владик і велике число духовенства, вона безпощадно захитала основами нашої Церкви. Однак, не зважаючи на жорстоку руїну нашої Церкви, ворогові не вдалося стерти її з лиця землі так, як він це плянував. На це вказує неймовірний ріст нашої Церкви, хоч і на чужині. Тим більше, Москві не вдалося затерти пам'яті про нашого Великого Владику. Успіх ворога був тільки часовий, бо немає в світі сили, яка на стало притемнила б добрі діла і велику постать Митрополита Андрея Шептицького. Найкращим доказом цього є процес беатифікації нашого Митрополита, що його започаткувала апостольська столиця. Є вже багато голосів середе інших народів в підтримці беатифікації Слуги Божого і це безперечно є доказом його величі.

У нашому щоденнику „Америка" з датою 30-го жовтня 1965 року, була надрукована стаття п.н. „Благородний голос про Слугу Божого Митрополита Кир Андрея", в якій редакція передрукувала статтю польського публіциста Тітуса Комарніцького з Лондону. Початково його стаття була надрукована у відомому польському журналі „Культура".

Автор статті між іншим пише: „Я мав велику честь пізнати Митрополита Андрея Шептицького у Ватикані в 1929 році. Я бачив, що Митрополит втішався великою повагою у Ватикані, де я міг ствердити, що наша боротьба з Митрополитом була для нас дуже шкідлива.

В іншому місці статті Комарніцький пише: „Як виглядає на тлі цієї загальної ситуації постать Митрополита Шептицького? Передусім він був архипастирем повіреного йому стада. Хотів піднести свою Церкву зі стану приниження. Під цим оглядом зробив він дуже багато"

Автор подивляє нашого Митрополита та жалує за тим, що польський уряд не спромігся на людський жест до українців. Комарніцький пише: „Те, що Митрополит був великим святцем і вів дуже твердий спосіб життя (носив постійно волосінницю і спав на простому твердому ложі), це справа майже загально відома". Автор закінчує статтю висловом сердечного вдоволення з приводу розпочатого процесу беатифікації Митрополита та закликає читачів морально піддержувати цю справу.

А тепер киньмо оком на харитативну сторінку цього нашого добродія, що сам жив таким твердим життям. Мабуть, не було одної суспільно-громадської справи, якої він не підтримав би матеріяльно чи морально: скільки сиротинців, шкіл та інших громадських установ існували тільки завдяки його щедрій допомозі. Скільки незаможних українців покінчили студії та набули фахи тільки завдяки його допомозі. Скільки українських мистців були врятувалися від злиднів та могли продовжувати свою професію лиш завдяки допомозі цього Добродія зі Св. Юра, що посідаючи так багато, сам жив життям аскета.

Скільки громадських діячів переслідуваних поляками, знайшли працю в посілостях Митрополита, або за його протекцією. На перерахування тих усіх добродійств потрібні цілі томи статистичних таблиць. Жертвенність Слуги Божого Андрея Шептицького найкраще віддзеркалює ту основну чесноту, що лягла в основу християнської віри — любов до ближнього та допомога потребуючому.

Наш Митрополит по-мужньому виступав в обороні не тільки свого стада. Він виступав в обороні всіх покривджених. Його інтервенції та протести проти нищення поляками Українських Православних Церков на Волині можуть бути лиш взірцем любови до всього українського народу, без огляду на віровизнання.

В часі лихоліть таких як польська пацифікація і т.п. очі українців завсіди були звернені на Святоюрську гору у Львові. В особі цього маєстатичного архипастиря знаходили захист усі, що зверталися до нього.

В „Українському Квартальнику" (який видає УККА англійською мовою) в четвертому числі за 1961 рік, є стаття жидівського журналіста Лєона Гаймана п.н. „Вони спасали жидів". Гайман описав своє інтерв'ю з визначним жидівським ученим — доктором філософії, який живе в Ізраїлі, а коли був рабином в польській армії, в ранзі полковника. Це рабин Каґане, якого Митрополит Шептицький зберіг від загибелі в часі гітлерівської окупації. Зміст цього інтерв'ю направду зворушливий. На закінчення інтерв'ю рабин Каґане сказав: „Я зовсім не перебільшую, якщо тверджу, що Андрей Шептицький був святим. Я є старшиною в летунстві, рабином, доктором філософії і теології. Я знаю, що чесноти, які посідає святий, такі рідкісні, що здається, майже не існують. Однак, граф Шептицький посідав ці чесноти".

На доказ свого твердження рабин Каґане приводить прямо неймовірний приклад скромности, покори і гуманности нашого Владики.

Уже досить давно, в якійсь із українських газет був надрукований спогад з часу німецької окупації, мабуть з 1942 року, коли німці виловлювали жебраків та інших нездібних до праці людей. Німці нищили таких людей. Одного дня, пише автор того спогаду, заїхав вантажний автомобіль біля Св. Юра, і серед інших приарештованих хотіли забрати жебрачку, яка довгими роками сиділа біля брами і так утримувалася з милостині добрих людей.

Митрополитові дали знати, що німці її забирають. Митрополит післав когось з помічників, щоб покликати до нього тих німців. Німецький підстаршина з цікавістю послухав та увійшов до митрополичої канцелярії. Він з типовою німецькою байдужністю споглянув на сивого старика, якого до канцелярії привезли на візку.

Продовження буде.

У свято...

(Закінчення зі стор. 2)

рах в Німеччині і Австрії. Далі прийшла можливість виїзду поза Німеччину — до Америки, Канади, Південної Америки чи Австралії. Багато з упістів з тієї можливости скористали. Доля їх розкинула по різних закутках вільного світу. Та частина упівців, яка опинилася в Америці задумує вкоротці поставити пам'ятник для своїх друзів по зброї, що впали в боях на рідних землях чи умерли у ляграх Сибіру на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі. На це має згоду стемфордського епарха Владики Василя Лостена. Допомагати їм матеріяльно в тому ділі повинно бути обов'язком нашої громади. УПА зуміла в час закінчення Другої світової війни знайти тяглість української державної незалежности і суверенности, яку проголошено Четвертим Універсалом в 1918 році і Актом Соборности в 1919 році і станути зі зброєю в руках в їх обороні. Тих, що впали в боях, могили розкинені по широких просторах України. Як це писав упівець Марко Боєслав 29-го грудня 1948 року у збірці „В хоробру путь":

Чи могилу стрінете
в чистому полі
Чи десь кості біляві
у лісі в яру
Чи заржавілу кров
на поляночці голій
Чи поламані сосни
в старому борі
...Знайте Ваша в боях
там кувалася доля
Ми посіяли чисте
і здорове насіння
Вам на жниво, будіть
заскорузлих з мертвоти
Хай вже жнуть і пожати
несуть поколінням!

Створім по них пам'ятку на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі.

Іван Базарко

Вшановуючи моїх Батьків

Романа й Ірену Левицьких

у зв'язку з Їх Золотим Ювілеєм Вінчання,

що відбулося в церкві св. Юрія в Яворові,

складаю П'ЯТСОТ долярів

на Фонд Гарвардського Проєкту Тисячоліття Християнства в Україні.

Син ЮРІЙ ЗОРІЯН з Родиною

ТЕПЕРІШНЯ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ МАЄ НА МЕТІ ЗДОБУТИ В ОСТАННІХ МІСЯЦЯХ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНОГО РОКУ 1.000 НОВИХ ЧЛЕНІВ. ДОРОГІ ВІДДІЛОВІ УРЯДОВЦІ! ДОКЛАДІМО ВСІХ ЗУСИЛЬ, ЩОБ ЦИМ ОРГАНІЗАЦІЙНИМ УСПІХОМ ЗУСТРІТИ КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК 31-ОЇ КОНВЕНЦІЇ, ЯКА ВІДБУДЕТЬСЯ В ДІТРОЙТІ.

На свіжу могилу бл. п. інж. І. Десяка

По короткій і тяжкій недузі в Стетен Айленд, Н.Й., відійшов у вічність на 89-му році трудолюбивого життя бл. п. Іссак Десяк, колишній головний інженер Електропрому в Донбасі, учасник визвольних змагань у військах УНР і політичний в'язень сталінських концтаборів.

Покійний, народжений на Поділлі, пройшов тяжкий життєвий шлях. Молодим юнаком брав участь в боротьбі за нашу Державність, був інтернований в Польщі, звідки втік до Праги. Там з великим ентузіязмом взявся до студій на Карловому університеті, де закінчив з відзначенням факультет електричної інженерії зі ступенем маґістра. Був він людиною надзвичайно працьовитою з непересічними здібностями у своїй ділянці, які скоро оцінили його професори і працедавці. Бл. п. інж. І. Десяк був скромної і серйозної вдачі, дуже любив свій фах і його майбутнє зарисовувалось блискуче в прибраній Чехо-Словаччині. Але невимовна туга за батьківщиною його ніколи не покидала. І так сталося, що підчас НЕП-у в 1920-их роках покійного почали намовляти на поворот додому. Совєтські представники обіцяли йому амнестію за участь в армії УНР, обіцяли і запевняли блискуче майбутнє йому особисто і всьому українському народові. Будучи чесною людиною і щирим українським патріотом, після тяжких роздумувань, покійний рішив повернутися на Україну і віддати всі свої сили, знання і досвід для розвитку індустрії на землях своєї батьківщини.

По приїзді в Донбас, де його призначили головним інженером шахти, він відразу побачив і болюче відчув свою помилку і совєтську безличну брехню. Але вороття вже не було. Згодом почалися колективізація, голод і страшне винищування української свідомої верстви. Покійний, щоб забути жорстоку дійсність та з любови до свого фаху, цілковито присвятився своїй праці — електрифікації шахт. В яких тяжких умовах йому доводилося працювати, виконувати і перевиконувати п'ятирічки і пляни, він описав у своїх спогадах під назвою „Ціна батьківщини", на друкування яких він видав свої останні заощадження і на появу яких терпеливо чекав і на превеликий жаль не дочекався.

По закінчені електрифікації шахт, як „вінагороду" за його невсипущу працю, його арештували, мучили і засудили на п'ять років каторги на Сибірі. Не раз у своєму житті бл. п. інж. І. Десяк був віч-на-віч зі смертю. Але був він завзятої вдачі і не так легко здавався у безвихідних обставинах, а навпаки, завдяки своїй ви-

Бл.п.інж. Ісаак Десяк

нахідливості та витривалості, пережив страхіття совєтського переслідування.

По війні, в 1945 році, він опинився на заході, у ДП таборі в Ашафенбурзі, Німеччина. Вичерпаний, з надірваним здоров'ям, а все таки переможно перенісши і війни і концтабори і голод і смерть рідних та всякі життєві випробування, на які доля була для нього щедрою, він зумів заховати любов до життя, зумів не стратити ані гумору, ані довірчивості, ані доброзичливості до людей. В таборі знову з притаманною йому енергією і відданістю він кинувся в свою інженерську працю, а праця для нього була конечністю і суттю життя. Там він викладав на технічних курсах УТГІ та був головним інженером усіх таборових майстерень. Завжди готовий помогти, щедро любив передати свій досвід і знання іншим. За це шанували і любили його студенти, співробітники і друзі. Безсумівно, був він людиною благородного серця — це міг відчути кожний, хто хоча б тільки принагідно знав його. Його характер і духовість, як сталь, гартувалися в тяжких умовинах. Був він справжнім Сином України, його глибока людяність і непересічна інтеліґенція освічували і керували всі дії його життя. Будучи на засланні, завдяки тим якостям характеру, пережив тортури і каторгу, не загубивши своєї гідности ані життєздатности, а навпаки загартувавшись, став глибоко гуманною людиною. Таким він залишився до кінця свого життя.

До Америки він приїхав в 1950 році. Початки були також тяжкі, але з його нездоланною і творчою вдачею він знову зумів собі створити свій світ і своє життя. Працював він тут у великих Нюйоркських інженерських фірмах, де скоро вибився і здобув пошану своїх працедавців і співпрацівників.

Бл. п. інж. І. Десяк був „майстром на усі руки" і допомагав розв'язувати екзистенціональні та життєві проблеми не тільки своїй родині, але й друзям та знайомим. Будучи на пенсії, жив з своєю дружиною Софією у великій взаємопошані і любові в Черчі, Н.Дж., а потім в Ґлен Спей, Н.Й., де майже самотужки відбудував дві хати. Люблячи природу понад все, він культивував і плекав своє окруження, розвівши розкішний город і сад, де його діти і внуки проводили літні вакації та всі важливіші свята і родинні події. У гостинних панства Десяків часто було людяно — лунали голоси, сміх і спів дітей та дорослих, відбувалися гостини, дискусії я ватри. Цей дідівський закуток їхні внуки називали „Україною". Дід Ісаак і баба Софія були центром своєї родини та пильно плекали і передавали своїм внукам рідну мову, традицію та любов го всього рідного.

Покійний до кінця свого життя був занятий — у нього ніколи не ставало часу на виконання всіх його плянів і проєктів. Не любив він марнотравства. На його господарстві все зберігалось, все перетворювалось, все утилізувалось. Довкола нього завжди кипіло життя — будувалися нові споруди, розв'язувалися проблеми електрифікації, садилися нові дерева, кущі і квіти..Але не зважаючи на ці всі заняття, у нього завжди знаходився час для людей. У нього завжди було багато друзів і приятелів, не тільки з його ґенерації, але й молодших та цілком молодих, бо шануючи людей, він умів з усіма знайти спільну мову. З ним було цікаво говорити, тому що він мав величезний життєвий досвід, різнородність зацікавлень, був начитаний і мав неперевершений гумор. У своїх особистих потребах був дуже скромною людиною, не дозволяючи собі на ніякі розкоші, хоч і заслужені. Відданий був всеціло своїй родині — був зразковим мужем, батьком, дідусем, опікуном, учителем і приятелем. Ціле своє життя не переставав цікавитися долею і життям батьківщини, читав багато і вивчав все, що торкалося України. Його особиста траґедія — це історія цілої ґенерації учасників визвольних змагань, борців за нашу Державність, свідків і жертв большевицької облуди, терору і поневолення нашої батьківщини.

В його особі відійшло палке українське серце незвичайної і шляхетної людини. Покійний підтримував морально і матеріяльно, в міру своїх пенсіонерських спроможностей, українську справу, науку і культуру. Був членом Товариства Українських Інженерів в Америці.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Софію, доньку Ірину з мужем Олегом Федишином і дітьми Тимошем і Вірою та доньку Галину з мужем Левком Майстренком і дітьми Уляною, Лесею та Наталкою з мужем Степаном Вілкінсон. Поховано бл. п. Ісаака Десяка на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н.Дж., 9-го вересня 1985 року.

ГПФ

ПОЛЬЩА, БОЛГАРІЯ і Мадярщина правоподібно знаходяться на шляху встановлення повних дипломатичних зв'язків з Ізраїлем. Від довшого часу між згаданими комуністичними державами і Єрусалимом існують зв'язки на культурному, науковому, туристичному і частинно торговельному відтинках. Досі єдина Румунія втримує дипломатичні зв'язки з Ізраїлем.

П'ЯТЬ СОВЄТСЬКИХ вояків в Афганістані перейшли на сторону антикомуністичних повстанців і разом з ними беруть участь у численних боях з урядовими афганськими комуністичним військом і окупаційною совєтською армією. Усі п'ять перейшли з афганськими повстанцями 600 милеву трасу, прибрали для себе афганські імена та одяг, підучили місцеву мову, а один навіть прийняв ісламську віру. Фота усіх п'ятьох помістила газета „Ню Йорк Таймс" у виданні з -го листопада ц.р., згадуючи, що таких вояків може бути біля 200.

ПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Фердінанд Маркос заповів, що він незабаром проголосить дату чергових парляментарних виборів і що його уряд підтримує ідею приспішення виборів. Він заявив, що вибори найбільш правдоподібно відбудуться в січні 1986 року. Вибори з участю американських спостерігачів, будуть свого роду референдумом, тобто висловом довір'я урядові, або його засуження.

В НЕДІЛЮ, 3-ГО ЛИСТОПАДА ц.р., відбулась церемонія беатифікації голляндського релігійного журналіста і священика, який загинув мученичою смертю в гітлерівському концентраційному таборі в Дахав. Папа Іван Павло II відправив на цю інтенцію Торжественну Службу Божу в базиліці св. Петра в Римі і особисто перевів церемонію беатифікації, яка є останнім кроком перед проголошенням Титуса Брендсми святим Римо-Католицької Церкви.

Ділимося сумною вісткою з Громадянством, що

Проф. ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ

народжений 23 вересня 1900 р. в Новім Санчі, помер 2-го листопада 1985 р. в Парижі.

Горем прибиті:

доньки: СЛАВКА
ІРИНА з чоловіком
шваґерка — ОКСАНА І. ЦЮРОВА з чоловіком ЛЕВОМ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ Дорогої ДРУЖИНИ і МАМИ

СВ. П.

ПАРАСКЕВІЇ СТЕФАНЮК

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 16-го листопада 1985 року, о год. 7-ій ранку
в церкві св. Івана Хрестителя в Дітройті (Захід)

Про молитви за душу Покійної просять Приятелів і Знайомих.

ТЕОДОР СТЕФАНЮК — чоловік
БОГДАН — син з родиною
ІВАН ФЕДОРІВ — братанок з родиною

ГОЛОВНА УПРАВА КАРПАТСЬКОГО СОЮЗУ

з жалем повідомляє всіх Членів, Прихильників і Друзів Карпатського Союзу, що 1-го листопада 1985 р. відійшов від нас у Вічність наш бувший секретар Головної Управи в Ню Йорку та голова філії у Вашинґтоні, Д. К.

бл. п. д-р

ЮЛІЯН ГУТНИК

Його Родині висловлюємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Головна Управа Карпатського Союзу

УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ МЕДИЧНИХ НАУК

у великому смутку повідомляє Членство й Українське Громадянство, що 31-го жовтня 1985 року по довгій, тяжкій недузі відійшов у Вічність на 56-му році життя в Баффало, Н. Й.

бл. п. проф. д-р

ВСЕВОЛОД КОРИТНИК

дійсний член Академії, доктор медичної хемії і професор-дослідник Державного Нюйоркського Університету в Баффало ділянки дослідження пістряка, член багатьох науково-дослідних організацій, автор понад сто наукових публікованих і непублікованих праць, справді науковець, дослідник медичних наук.

Схиляючи голови перед великими заслугами праці Покійного для здоров'я людини, складаємо вислови глибокого співчуття Його Дружині, Дочкам, Синові та Родині.

ВІЧНА ЙОМУ, ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА УАМН

Головна Рада Наукових Товариств ім. Шевченка й Історично-Філософічна Секція

У глибокому смутку повідомляємо Колеґ-Науковців і Українську Громаду, що 2-го листопада 1985 року помер у шпиталі у Парижі, скінчивши 85 років життя, визначний український учений і організатор української науки

бл. п. проф. д-р

ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ

почесний член Наукового Товариства ім. Шевченка, голова НТШ на Европу і довголітній Директор Історично-Філософічної Секції, ініціятор і головний редактор Енциклопедії Українознавства.

ПОХОРОННИЙ ОБРЯД відбудеться 8-го листопада 1985 р. у Сарселі під Парижем і тлінні останки Покійного будуть складені у гробівці НТШ.

Нехай пам'ять про того Великого Сина України буде тривалою і нехай французька земля прийме гостинно тіло Спочилого.

За Головну Раду Товариств ім. Шевченка

д-р ЯРОСЛАВ ПАДОХ, президент
д-р ВАСИЛЬ ЛЕНЦИК, генеральний секретар

За Історично-Філософічну Секцію

д-р ВАСИЛЬ МАРКУСЬ, голова

Замість квітів просимо складати пожертви на „Фундацію Енциклопедії України": Encyclopedia of Ukraine Foundation, 6 Nebraska Drive, Matawan, N.J. 07747

Містерія...

(Закінчення зі стор. 1)

ну містерійну „втечу", тим разом до СССР, і буде переконана, що він дійсно хоче повернутися „на родіну".

В. Юрченко заявив, що він, використовуючи хвилеву неувагу своїх охоронців із Сі-Ай-Ей, втік з-під варти після трьох місяців „поневірянь і допитів", чи як він це окреслив „прополоскування мозку і застрикування наркотиків". Він додав, що наркотики так на нього діяли погано, що він одного разу навіть не міг розпізнати керівника Сі-Ай-Ей Вілія ма Кейсі, хоч знав його дуже добре з обличчя.

Граючи добре свою ролю, В. Юрченко виступав на пресконференції дуже драматично, його очі наповнялися сльозами, він кричав зі злости і заявляв: „моїм єдиним бажанням є тепер повернутися на батьківщину", тобто до СССР і до родини. Речник Державного департаменту Чарлз Редман заявив, що Юрченко був високим старшиною КГБ, сам прийшов до американської амбасади в Римі, і попросив надати йому право політичного азилю. Редман заперечив, що Юрченка тримали під вартою, бо оскільки йому відомо, він міг виходити куди хотів. Якщо служ бовці Сі-Ай-Ей наглядали за ним, то тільки з причин небезпеки для нього зі сторони советських агентів в ЗСА. Без сумніву, що офіційні речники ЗСА бажають говорити з В. Юрченком, але не під советським тиском.

Слово...

(Закінчення зі стор. 1)

цтво за віру і за своє стадо, що для його спасіння вже довго присвячував свої сили і труди. Його слідами пішли перед сорок літами всі Владики Західньої України з блаженної пам'яті Кардиналом Йосифом Сліпим во главі. Його світлу постать спогадуємо нині, в цю першу річницю його смерти з особливою пошаною та подивом.

7. Тим часом, Дорогі Брати, нехай кріпить Вас усіх, у Вашій праці й Вашім змаганні вислів Апостола народів: „Вірне слово: коли ми з Христом вмерли, то з Ним оживемо. Коли терпимо, то царствувати будемо з Ним. Коли відречемося Його, то і Він відречеться нас. Коли не віримо, Він остає вірний, бо не може самого себе виректися" (2 Тим. 2, 11-13).

Цю нашу заохоту Дорогі Брати, не можемо скріпити і закінчити відповіднішим способом, аніж упімненням того самого Апостола народів: „Чувайте, стійте у вірі, поступайте відважно і кріпіться" (1 Кор. 16, 13). Засвідчуйте відважно Вашу віру перед усіма тими, що будь-яким способом намагаються її захитати, „стараючися заховати єдність духа у зв'язі мира. Одно тіло й один дух, як ви покликані до одної надії вашого призвання" (Еф. 4, 3).

Згадайте, Брати, що „для осягнення повної вселенськости кожний народ, кожна культура, повинна здійснити власне завдання в загальному пляні спасіння. Кожна окрема традиція, кожна помісна Церква повинна бути завжди відкрита й уважна до інших Церков і традицій та одночасно, до вселенської і католицької спільноти; якщо б вона замкнулась у собі, то би наражувалася на небезпеку зубожіння" (Апост. Слов'ян. 27).

А з повною надією на Вас, що мужньо і радо відповісьте оцій Нашій заохоті при помочі Божої ласки, бажаємо Вам і Вашій Церкві кращих і спокійніших часів від Отця милосердя і Бога всякого потішення.

Після вислову отих моїх думок і перш ніж закінчити, уважаю моїм обов'язком подякувати вам, моїм Братам в єпископстві, за Ваш вклад у цей четвертий Єпископський Синод Української Католицької Церкви.

І заразом з повноти серця уділяємо всім Вам та Вашим вірним, а зосібна священикам, монахам і монахиням, наше Апостольське Благословення.

Боротьба...

(Закінчення зі стор. 1)

з другої латинськими буквами „Ню Орлінс" і над ним „Поліція". Потім „Поліція" перекреслив і стрілкою вказав на слово „Ню Орлінс".

Через три-чотири хвилини після того, як Мирослав Медвідь від'їхав, до Дж. Ваймена, що залишився біля крамниці, підійшли три кремезні росіяни. Один з них говорив по-англійськи і запитав, чи Ваймен не бачив моряка: „Один із наших товаришів упав з корабля у воду і ми хочемо йому допомогти, щоб він не пропав". Це ще більше переконало ювеліра, що молодий українець втік з советського корабля і хоче дістати право азилю. Дж. Ваймен, колишній шериф, спокійно відповів, що він нікого не бачив. Росіяни відійшли.

За 30-40 хвилин молодий Ваймен і М. Медвідь приїхали на поліцію у французькому кварталі Ню Орлінсу. Тут Вейн попрощався з Мирославом, а при прощанні був дуже здивований, коли М. Медвідь взяв його руку і з вдячности поцілував.

Висівши з авта, М. Медвідь сам пішов на поліцію. Потім його перевезли до іншої поліційної дільниці. Згодом прибули службовці з іміграційного бюра. Точних фактів тут встановити не вдалося, бо урядові чиновники не захотіли давати коментарів на цю тему.

Том Річард, речник фірми Юніверсал Шиппінг, яка полагоджує всі корабельні справи, сказав, що вночі з четверга на п'ятницю, з 31-го жовтня на 1-го листопада, прикордонна сторожа доручила їм забрати М. Медведя і відвезти на советський корабель. Дивним і незрозумілим залишається той факт, що М. Медведя відвозила човном не прикордонна сторожа, не урядові чинники, а працівники приватної фірми.

Трьох працівників цієї фірми на чолі з Реймондом Ґутрі везли українського моряка човном до советського корабля. М. Медвідь постійно намагався від них вирватися і врешті коло самого корабля „Маршал Конєв" вискочив з човна і знову поплив до берега. Р. Ґутрі та його два помічники зловили моряка вже на березі, але не могли затягнути до човна. Тоді помічники тримали М. Медведя на березі, а Р. Ґутрі поїхав човном до советського корабля, привіз сімох кремезних моряків і всі разом забрали М. Медведя на корабель.

Р. Ґурті пригадує, що моряк виривався, копав ногами, викрикував, аж поки не зник на советському кораблі.

Сталася нечувана річ: три цивільні американці і сім чужинців-росіян силою забрали з американської землі на чужинецький советський корабель людину, яка хотіла залишитися на вільній землі Вашінгтона. Це є потоптання людських прав.

Ще одну цікаву річ відкрив О. Єйна: на поліції, де переслухували М. Медведя, нема жадного протоколу в тій справі. Одна урядничка сказала, що вона бачила копію цього протоколу. Але тепер нема ні оригіналу ані копії.

І ще одне. 24-го жовтня є зареєстровані різні справи, що сталися в цей день, одначе нема найменшої згадки про переслухання М. Медведя. Щойно під датою 26-го жовтня є одне речення, що тут був советський моряк.

Нічого не можна було довідатися про побут М. Медведя у військовому шпиталі, ані від іміграційної служби, бо всі службовці відмовляються на цю тему говорити. Знаємо лише, що у вівторок, 29-го жовтня, о годині 5:30 по полудні прикордонна сторожа відвезла М. Медведя знову на советський корабель, який тепер відплив до пристані Ріверс на північ від Ню Орлінс і вантажить збіжжя.

Орест Єйна розгорнув широку діяльність: зорганізував центр комунікації в домі української родини, нав'язав зв'язки з численними представниками засобів масової інформації. В неділю, 3-го листопада, з Парми, Огайо, до Ню Орлінс прибула родина М. Медведя — Параска Єзерська з дочками Марією Филипович та Анною Кент. На летовищі в Ню Орлінс вони взяли участь у пресовій конференції. На численні запитання репортерів вони відповіли, що є родиною М. Медведя і прибули сюди з надією, що зможуть з ним побачитися, бо вірять у справедливість американської судової системи, і хотіли б його забрати з собою до Парми.

Того ж дня прибули до Ню Орлінс два молоді представники американської організації STOP, яку очолює Боннер Коген. Телевізійна станція Сі-Бі-Ес перевела з ними інтерв'ю. Один з представників організації, Джеф Панден, на запитання, чи знає він, що за три тижні відбудеться зустріч Р. Реґена з М. Горбачовим і Державний департамент хотів би якнайменше розголосу в справі М. Медведя, відповів: „Мені більше залежить на житті молодої людини, яка карається на советському кораблі, ніж на зустрічі Реґена з Горбачовим. Тому ми приїхали сюди, щоб зорганізувати фльотилію рибальських човнів і заблокувати виїзд советського корабля".

У понеділок, 4-го листопада, федеральний апеляційний суд у Вашінгтоні вислухав аргументи представників Товариства українсько-американських адвокатів в особах адв. Андрія Филиповича і Павла Каменяра та Державного департаменту в справі затримання корабля і ще одного переслухання М. Медведя. Листи в цій справі прийшли від багатьох сенаторів і конгресменів до Президента.

У Різирв, Ла., на ріці Міссісіпі, де перебуває советський корабель, українськими і іншими групами зорганізовані два човни підплили до советського корабля, а родина Медведя вимагала розмови з ним, що команда корабля відкинула.

Преса, радіо і телевізія у вівторок вранці в різних частинах країни обширно повідомляли про заходи ще раз перевірити справу Медведя.

По громадах дальше продовжувались демонстрації та інші акції в обороні українського моряка.

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 2)

Група перед зустріччю з ОСІ (зліва): д-р М. Куропась, А. Мазейка, В. Павловскіс, М. Ріккен і д-р В. Станкус.

урядники ОСІ про СССР і пригадував Советський Со- Советський Союз зумів вплинути на американську політику в роках 1930 і 1940, саме також з приводу непоінформованости, я зі справнім жахом дивлюся на співпрацю ОСІ- КГБ.

Сполука ОСІ з КГБ викликає багато питань. Які уступки були і є тепер зі сторони ОСІ за те, щоб КГБ їм допомагало? Що ОСІ погодилося ділити з КГБ? Чому ОСІ піддається кримінальному праву СССР, а не респектує федеральну процедуру і цивільні права ЗСА, коли провадить переговори із СССР у справі нацистських коляборантів? Чому немає офіційних американських перекладачів при розгляданні советських архівів? Чому човетські свідки досі не були покликані на переслухання перед американським судом, щоб вповні ясно переходив процес досліджування? Чому ОСІ дозволяє на те, щоб советські власті не допускали адвокатів-оборонців до перегляду доказів вини їхніх клієнтів?

Ті та інші питання повинні бути поважною журбою не лише одиниць, але всіх американців. Стара українська пословиця каже: „З ким пристаєш, таким станешся". Як далеко до того, коли урядовці ОСІ стануть апаратчиками КГБ?

„ЖНИВА РОЗПАЧУ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. Документальний фільм „Жнива розпачу" про Великий голод в Україні в 1932-33 роках, продукції Славка Новицького, буде висвітлений тут у великій залі Українського Освітньо-Культурного Центру при 700 Сідар ровд, у двох сеансах о год. 2-ій і 4-ій по полудні, в неділю, 10-го листопада ц.р. Вступ 10 долярів від дорослих, 5 дол. від молоді. Спонзором фільму є Комітет Оборони Національних і Людських Прав в Україні.

ЗАПУСНА ЗАБАВА ООЛ

Пассейк, Н. Дж. Організація Оборони Лемківщини, 3-ій Відділ в Пассейку, влаштовує тут в суботу, 9-го листопада ц.р., о год. 9-ій вечора в Українському Народному Домі, при 240 Гови авеню, запусну забаву. Грає оркестра „Журавлі". Увесь дохід з цієї забави призначений на допомогові цілі.

